

Milyen egy jó ember?

Ez sokkal nehezebb kérdés, mint amilyennek elsőre tűnik. Mert mi a jó, és mitől az? A Valakik (Rendszer, legfelsőbb kaszt, ezek szócsöve, földi helytartói) előszeretettel keverik össze a JÓ EMBERT a KORLÁTOLT EMBERREL. Ma már teljesen általános vélekedés, hogy az a jó ember, aki korlátolt, és aki nem korlátolt, az gonosz. Ez voltaképpen azt jelenti, hogy a szabadság rossz, és aki szabad, az gonosz. Mi a jó? És mitől az? Jó az, aki nem öl? Jó vagy rossz? Előre nem eldönthető. Rossz, ha megöl egy gyereket, mert az hangosan sír, és jó, ha megöl egy örültet, aki egy bombával százezreket akar lemészárolni. Ez utóbbinak az ellenkezője is igaz: aki nem öl meg egy örültet, aki százezreket fenyeget, az rossz. Jó ember az, aki a békéről beszél, és képtelen kézbe venni egy pisztolyt? Jó ember az, aki elhánnya magát, ha megérzi a lőpor szagát? Jó? Vagy korlátolt? Jó ember az, aki a hűséget hirdeti, de gátlásai, testi torzsága, betegsége, elváltozása, vagy remetei elzárkózása miatt egyedül él? Jó? Vagy korlátolt? Jó ember az, aki ugyan kapcsolatban él, de gátlásai, testi torzsága, betegsége, elváltozása, vagy a világtól való elzárkózása miatt akkor sem tudna szert tenni egy szeretőre, ha nagyon akarna? Jó? Vagy korlátolt? Jó ember az, aki nem rabol ki egy bankot, de gyenge idegei miatt képtelen lenne megtenni? Jó? Vagy korlátolt? Jó ember az, aki szegénységét erényként hirdeti, de mert a pénzről csak buta rögeszméi vannak, akkor sem tudna meggazdagodni, ha az élete függne tőle? Jó? Vagy korlátolt? Lehetne még példákat hozni ezrével, a kérdés ugyanaz marad.

Miért, és milyen alapon neveznék ki saját cselekvési képtelenségünket, alkalmatlanságunkat, betegségünket vagy gátlásunkat JÓSÁGNAK? Én például nem tudok repülni. Ha egy nap azzal állnék elő, hogy aki repül, az gonosz, én pedig nem repülök, vagyis jó vagyok, akkor ez vajon mire utal? Nem tudok latinul. Aki tud, az gonosz? Aki nem tud, az jó? Jó? Vagy korlátolt? Hová vezet ez a gondolatmenet? Miért tekint, nevezi bárki jóságnak azt, hogy néhány dolgot nem képes megtenni? Ez a gondolatmenet néhány évvel ezelőtt indult el bennem, amikor megismertem egy fickót, aki már annak az elképzelésétől is szabályosan rosszul lett, hogy kezébe vesz egy pisztolyt, és hosszasan értekezett az erőszak és a fegyverek gonoszságáról. Valahogy úgy éreztem, hogy a benne lévő irracionális undor és viszolygás valamilyen iszonyú gátlásból fakad, amely köré kiépített egy egész ideológiát arról, hogy ő egy szent. Az a gondolat, elv, amit egykor inkább csak éreztem, de pontosan megfogalmazni nem tudtam, mostanában kristályosodott ki bennem igazán, méghozzá a párkapcsolat terén. Egész életemben arra vágytam, hogy gyönyörű kedvesem legyen, akiért irigylés minden férfi, és most, hogy megkaptam, amit annyira akartam, azzal kell szembesülnöm, hogy a dolognak bizonyos hátulütője is van. Nevezetesen az, hogy érzelmileg némiképp érdekes helyzetet eredményez a tény, hogy olyan valakivel vagyok együtt, akire (hogy így mondjam) a fél világ vadászik. Nap, mint nap akad néhány pasas, ismerős és ismeretlen, aki szeretne valamit az én drágámtól. Ezt pedig valamiképpen kezelnem kell, magamban, és méghozzá jól, mert a rossz reagálásnak csak egy lehet a vége. Az általános bizalmatlanságba ütköztem bele, amit évezredek óta plántálnak belénk. Nem bízhatunk egymásban, nem bízhatunk magában az emberben. Az idők kezdete óta azt propagálják nekünk, hogy a jó ember csak egyféleképpen tud viselkedni, és ettől jó. Egész vallások, filozófiák választották eszményképüknek a korlátolt embert. De vajon érdemel-e dicséretet a kö, amelyik lefelé hull a hegyről?

Érdemel-e dicséretet a papír, amelyik meggyullad a lángtól? Érdemel-e dicséretet a kómában heverő ember, amiért nem öl meg senkit? Mi az, ami jóvá tesz egy embert? Az én ideálom, amely felé haladok, úgy szól, hogy „nincsenek gátlásaim, csak elveim„. Ilyennek képzelek el egy jó embert. Egy jót. Nem pedig egy korlátolt nyomorultat. Abban teljesen biztos vagyok, hogy egy jó ember szabadsága jogán jó, de azt nem állíthatom, hogy a szabadság automatikusan jóvá tenne bárkit is. Természetesen a gonoszság szabadságában állhat valakinek, és azt is meg kell még jegyezni, hogy egy tettről koránt sem biztos, hogy azonnal meg tudnám ítélni, hogy az jó, vagy rossz. Egy embert (bár erről a Sötét Oldalnak más véleménye lehet) nézetem szerint az teszi jóvá, hogy maximálisan szabad, és van választási lehetősége. Ha nincs, az korlátoltság, és nem jóság. Mindennek van azért egy szabályozó elve, mert meg kell tudnunk mondani, mi az, hogy jó, és csak ehhez viszonyítva nevezhetünk valamit vagy valakit jónak vagy rossznak. Nagyon sok év olvasgatása, vitái és gondolkodása után arra jutottam, hogy a jóság lényege a térbeli és időbeli távolság tisztelete és védelme. Az, hogy a gondolkodásunk és tetteink a távolságot őrzik, hogy legyen tér körülöttünk, és legyen idő előttünk, mert az élet a lehetőségről szól, vagyis a szabadságról. A jóság attól jóság, hogy a lehetőségek kiszélesítésén munkálkodik. Azon, hogy játszassunk bármilyen szerepet az Élet színpadán, ami nekünk tetszik, és addig, amíg kedvünk van hozzá. A jó ember eszközei nem a kényszerek, nem a korlátoltság, hanem a józan megfontolás, az összefüggések megértése, a jövő figyelembe vétele, az önfegyelem, a hozzáértés, az elszántság és az életkedv. Az én gyönyörű szerelmem attól jó, hogy naponta húsz pasassal bújhatna ágyba és négyhez mehetne feleségül, de nem teszi. És ha egy nap majd úgy dönt, hogy nem velem folytatja tovább, bizonyára fájni fog, de meglehet, hogy a döntése a jót szolgálja majd, és ő továbbra is jó marad. Persze, némiképp szellemesen elgondolkodhatunk azon, hogy ennyi férfi közül engem választani, az vajon ép elmére utal-e, de ez már egy másik cikk témája lehetne… Íróként szabad vagyok, és könnyedén állhatnék pusztító ideológiák szolgálatába. Hatékonyan terjeszthetnék ostoba nézeteket, aljas, gonosz eszméket, és híveket szerezhetnék mindenféle zsarnoki vagy eszelős elképzeléseknek. Kipróbáltam, csak a magam épülésére, és tudom, hogy menne. Az utam könnyebb lenne, mint most, mert a rendszert szolgálnám, és nem ellene tennék. Ha kommunizmus lenne ebben az országban, és Kádár János lenne az atyaisten, írhatnék kommunista hősökről, akik a gaz, kizsákmányoló, munkásellenes imperialista ügynökök ellen küzdenek, és talán egy propagandagépezet emelne a magasba. Sok mást is választhatnék, és járhatnék íróként olyan utat, amely a lehetőségek korlátozását, elpusztítását célozza. Néhány apró módosítás elég lenne hozzá. Megtehetném, de nem teszem, és nem azért, mert korlátolt vagyok, akit nem vinne rá a lélek. Azért nem teszem, mert tisztelem és szeretem a szabadságot. A saját szabadságomat, és mások szabadságát is.